

Tóth Réka Ágnes

helené hazatér

a,

még mindig nem tudom milyen vagyok
mondja helené és iszik egy kortyot
a ház visszavárta emlékezett rá
de van ez a lemez az asztalon
átlátszó és üres rizsszemek pattognak rajta
ha felerősíted a zenét
ezen nem az én tekintetem ugrál
amiben helyetted is hattyú lehetnék

b,

a horizont meglesett minden reggel
elhordta ruháim elkoptatta cipóm
mit mondtál arról a szelencéről
amit nem én nyitottam ki—
hogyan az apám röpképtelen
és szárnyait nem feszítette az égnek
ezt is csak miattad tudom
nem húzom össze magamon a köntöst
a tojánhéjakat még mindig itt tartom
amíg te a tollakat számolgotod
és egyet elteszel mindig mégse fogy

c,

nem vártam rád eleget a várban
ahová talán nem érkeztem meg soha
újabb csel nem vetted észre
bármilyen vizekben megfürödhettek volna
egy üres szálloda egy nyugágy
hogyan ne érezzem magam körül a falakat
összezárnak
az égtájak felé intenek az ajtók
az ablakok a fények felé nyújtózkodnak
másképp von a végtelenbe elhúzódo beletörődés:
mindig valaminek a másolata leszek

d,

az árnyékom előttem jár két lépéssel
sietnem kell ha nem akarok lemaradni
lépteibe illeszttem talpam
még pont utolérhetlek
hűvös homokot szórok homlokomra
fogcsikorgást eszem majd helyetted
miközben kibontasz mint egy csomagot
amit az ismeretlen címre postáztak ki
ezt reggelre úgyis letagadod
inkább tedd vissza azt a könyvet
amiben minden szereplőt—

ki

anya azt mondta a napokat meg kell számolni
a hétfőt előre venni és úgy haladni tovább
egy se sértődjön meg és húzza el az orrát
pörgetni a heteket rendesen
és majd ha a kertek megvárnak
és a folyókat kiszárítottad
bőröd alatt az ereket nem téveszted már el
a hideget is zsilipnek nevezed amit a zsebedben
rejtegettél és anya megkért hogy ne veszítsd el
dekára vidd haza hogy otthon befőzhesse
de előbb neked kell kimagoznod
vigyázva a szárazra belőled nyújtózkodnak
ennyiből kevés lekvár lesz még

este kivitted az udvarra megmutatni nekik a telet
ilyet úgyse láttak de nem érdekelte őket
üres szemmel néztek rád és a kezüket tördelték
mikor játszunk újra zuhanást kérdezték
mikor kezdődik a számháború és hová tűntek
a vadludak kiáltásai amiket régen
erre az égboltra vetítettél

SZÉNYI ZOLTÁN: Kiöntött a Zala (Zalaegerszeg)

Sorozat

Dr. T. a küszöbön áll
és a földön szétszórt
spagettit nézi.
Ezt az egyet csak,
mondja, késő már
makaózni.

X. asszony
a tájban rég elveszett
papagáját látta.
Ugyanígy lángolt
a horizontban,
amikor utoljára
kattant a kalitkája.

Z-né félretolt babkocsik
között ugrál a betonon.
Ha nyolc lesz és nyolcra úgyszólván,
mindenki egyszerre kezd
játszani a klarinéton.

N. kisasszony reggelre
egy régi kőszoborra aludta magát.
Pislogni még tud,
de délre elfelejti szempilláját.

D. úr helyet cserélt
a tükörckével reggel.
Azóta a kettéseket félrenyelte,
és inni nem tud a vízből,
a csap hiába énekel neki.

Y. csendben ül a templomban,
a mosómedvék most hagyják.
Ma új bundát kaptak a szobrok,
és madárhangon szól minden zsoltár.

K. úr semmit se változott,
arca kinyúlt focilabda.
A kinyúlt focilabda semmit se
változott, K. úr passzol, következik: K. úr.